

תפ"ח 20827/06/13 - מדינת ישראל נגד מ ש

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 20827-06-13

לפני: כבוד השופט יעקב צבן, סגן נשיא
כבוד השופט רפי כרמל
כבוד השופטת רבקה פרידמן-פלדמן
המאשימה
נגד-
הנאשם
מ ש

החלטה (משפט זוטא)

1. העבירות המיוחסות לנאשם הן רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין; שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק; השמדת ראיה לפי סעיף 242 לחוק; הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב) לחוק (4 עבירות). **על-פי כתב האישום** הנאשם ומ ק (להלן: "המנוחה") קיימו מערכת יחסים רומנטית, תכננו להתארס ביום 23.3.2013 אך האירוסין בוטלו בשל תקופת מאסר תלויה ועומדת בעניינו של הנאשם. לאחר ביטול האירוסין החליטה המנוחה להתארס לאדם אחר, דבר שהעלה את חמתו של הנאשם וחמתו עלתה עוד יותר כאשר הסתבר לו שלמנוחה מערכת יחסים רומנטית גם עם אדם נוסף, שאז קיננה בו מחשבה לרצוח את המנוחה. ביום 4.5.2013 יצר הנאשם קשר טלפוני עם המנוחה, ביקש לאסוף אותה ברכבו והצטייד בכפפות, הנאשם העלה את המנוחה לרכבו, השניים נסעו לכיוון ואדי נאר, שם התנהל ביניהם דו-שיח, הנאשם עטה כפפות על ידיו וחנק את מ עד מותה, נטל מתיקה שני מכשירי טלפון, תליון שנתן לה בזמנו כמתנה, הוציא את הגופה מהרכב, גרר אותה למרחק מספר מטרים והשאירה בשטח.

כתב האישום מפרט מהלכים נוספים שביצע הנאשם ומהווים את העבירות הנוספות.

2. **בתשובתו** הודה הנאשם בקשרי אהבה בינו לבין מ, היו דיבורים על חתונה והוסיף כי הוא זה שביקש שלא להתחתן בשל המאסר התלוי ועומד מעל ראשו. הנאשם הודה כי המנוחה סיפרה לו על הקשר החדש שיש לה עם מר ר, הנאשם קיבל זאת בהבנה ולמרות זאת המנוחה המשיכה לקיים קשר עם הנאשם והרעיפה עליו ביטויים חזקים מאוד של אהבה. אף שמ אמרה שהיא עומדת להתחתן עם ר, שיחקה ברגשותיו של הנאשם והעבירה לו מסר שאינה מוותרת עליו, דבר זה גרם לו לרצות לנתק איתה כל מגע. עוד אישר בתשובתו כי גילה שלם היה קשר נוסף עם אדם חוץ מר, הוא אף ראה אותה נוסעת במכונית עם אדם אחר ששמו ק. הנאשם כפר מכל וכל בטענה כי חשב לרצוח או כי ביצע רצח, אך הודה כי ביום 4.5.2013 בשעות אחר-הצהריים היה לו קשר טלפוני עם המנוחה וכי תכנן להיפגש איתה על-מנת לסיים את הקשר. הפגישה הייתה ברחוב צאלח א-דין בירושלים. הנאשם לא העלה את המנוחה למכוניתו ולא נסע

איתה. במפגש ביקש מהמנוחה להחזיר לו את שני הטלפונים. באשר לתליון, הנאשם אישר כי נתפס תליון בביתו, אך לא התליון שהיה שייך למנוחה.

3. הנאשם מסר במשטרה שלוש אמרות, שלא באזהרה, בתאריכים 5.5.2013; 5.5.2013; 13.5.2013 (ת/1-3). הנאשם נעצר לראשונה בתאריך 23.5.2013 בשעה 03:00 ומאז מסר 13 אמרות באזהרה, בהן הוחשד ברצח ובעבירות נוספות. האמרות מוקלטות, מצולמות, מתומללות ומוקלדות ואין בהן הודאה. ביום הראשון למעצרו נחקר הנאשם פעמיים (ת/4, ת/5) ובסוף יום זה הוא נשלח לתא מעצר אליו הוכנס מדובב. במהלך הימים הבאים נחקר הנאשם על-ידי החוקרים פעמים רבות וכן שהה עם המדובב. השיחות עם המדובב (כולן מוקלטות ומתומללות) נמשכו בימים הבאים, בהן שיחות ארוכות. ביום 28.5.2013 החל מהשעה 20:30 (לערך) החל הנאשם לדבר עם המדובב על רצח המנוחה ועל מעורבותו ברצח. שיחה זו היא הנדבך המרכזי בראיות התביעה ועל-כן נדבך מרכזי בטענות הזוטא שנועדו לקרקע הודאה זו.

4. **טענות הזוטא:** ב"כ הנאשם טוען, כי יש לראות את האמרות בפני החוקרים והשיחות עם המדובב כמקשה אחת, לסווג את הדיבוב כחלק מהאמרות, וכל המהלך החקירתי הזה רווי במעשים פסולים שנועדו לייאש את הנאשם, לטמטם את חושיו, להזיזו בפרטים כדי שידקלם דברים שהמדובב הלעיטו. הנאשם הוא שקרן כפייתי בשל ניתוח להוצאת גידול שעבר לפני מספר שנים והדבר נוצל על-ידי החוקרים.

אמרות הנאשם נגבו תוך שלילת **זכות היועצות** עם עורך דין. הנאשם לא הצליח לשוחח עם עורך דין והחוקרים חקרוהו אף שידעו שהוא עומד על זכותו, וזו נְווצרה ממנו כיוון שעורך הדין לא הגיע.

החוקרים יצרו **לחץ נפשי בלתי הוגן**, איימו על הנאשם בפגיעה במשפחתו, עצרו את אמו, מנעו ממנו סיגריות החיוניות לתפקודו, נמנעה ממנו שינה, אכילה, הוא היה רעב ועייף, סבל מקור בחדרי החקירות ובחדרי המעצר, החוקרים העליבוהו, קיללוהו, השתמשו בתחבולות פסולות, בעיקר הציגו לו מצגים כוזבים.

ההודאה לפני המדובב הייתה בכובע של איש מרות, שכן הנאשם שהה בתא עם המדובב במשך שבעה ימים רצופים. המדובב הוזן בפרטי החקירה, לרבות פרטים מוכמנים, מנע מהנאשם שינה, הכתיב לו מתי לעשן, השמיע באוזני הנאשם דברים רבים, נתן לו עצות משפטיות, תמרן את הנאשם עד שזה נשבר והשמיע באוזני המדובב את מה שרצה לשמוע.

5. בבית המשפט העידו 14 אנשי משטרה ובהם כל חוקריו של הנאשם, מספר בלשים שנטלו חלק בחיפושים בבית הנאשם וכן המדובב המכונה מחמד מחאג'נה. הוגשו על-תנאי כל אמרות הנאשם וכן שורה של ראיות נוספות הקשורות

לחקירה. כמו כן הוגשו תקליטורים ותמלילי השיחות עם המדובב. מטעם ההגנה העידו הנאשם, אביו, אמו וכן עורך הדין רמי עותמאן, שייצג הנאשם מיום מעצרו עד 29.5.2013.

סדרי דין, הודיית חוץ, כללי פסלות ומעמד מדובב

6. על-פי הוראת סעיף 12 לפקודת הראיות, הודיית חוץ קבילה כראיה אם בית המשפט שוכנע כי ניתנה חופשית ומרצון. תכלית משפט הזוטא הינה לבחון האם הודייה נמסרה באופן חופשי ומרצון והנטל הינו על התביעה. בית המשפט רשאי לעיין בהודייה על-פי שיקול דעתו, לפסלה או לקבוע קבילותה. הודייה תוכשר כראיה אם תעמוד בשני נדבכים של קבילות:

האחד, עליה להיות חופשית ומרצון. קרי, יש לבדוק אם הופעל אמצעי פסול על הנאשם ואם כן, האם השפיע עליו. אבות הפסול הם אלימות, שיטת חקירה לא הוגנת, יצירת לחץ נפשי לא הוגן, תחבולה, פיתוי והשאה. יש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו, האם האמצעי הפסול היה קיצוני, פגע פגיעה של ממש בנחקר, החליש את רצונו או שלל אותו לגמרי (**ראה קדמי, על הראיות, 2009, חלק שלישי, עמודים 54-82**). בפסיקה נקבע, כי יש לבחון את התנהלות הנאשם בזמן החקירה והאם התנהלותו מלמדת כי נותר איתן ברוחו חרף תרגילי החקירה והאם תרגילי החקירה שננקטו הביאו לשלילת אוטונומית הרצון החופשי שלו;

השני, כלל הפסילה הפסיקתית (ראה ע"פ 5121/98 **יששכרוב**) המאזן בין חקר האמת לזכות הנאשם להליך הוגן. נקבע כי רק פגיעה משמעותית וחמורה תביא לפסילת ההודייה. כאן בוחנים האם נשמרו זכויותיו החוקיות של הנאשם. זכות השתיקה, חיסיון מפני הפללה עצמית, זכות היועצות בעורך דין. גם כאן יש לבדוק האם מניעת המפגש עם עורך-הדין הביאה לשבירת רוחו של החשוד באופן שגרם למסירת הודאת שווא (ראה ע"פ 10049/08 **אבו עזא** פסקה 144).

7. בפסק הדין בע"פ 1301/06 **אלזם נ' מדינת ישראל** קבע בית המשפט העליון כי **מעמדם של מדובבים** אינו כמעמד חוקרים, שכן החשוד-העצור סבור שהמדובבים הם עצורים כמותו, מעמדם זהה לשלו, מבחינתו הם לא יכלו להבטיחו דבר (ראה שם, פסקה 27 לפסק דינו של השופט לוי). עמדה זו אומצה על-ידי בית המשפט העליון בפסק הדין בע"פ 10049/08 **אבו עזא נ' מדינת ישראל**, שם נקבע "**כי המערער האמין שהמדובבים הם אסירים כמותו ולא חשב כי מדובר באנשי מרות או במי שקשור לאנשי המרות**" (שם, פסקה 150 סיפא). משכך, נדחתה הטענה כי המדובבים פיתו את המערער בכך שייצעו לו להודות בעבירה פחותה מרצח כדי להנות מהקלה.

הפעלת מדובבים אינה פסולה, היא מוכרת כתחבולה חקירתית לגיטימית וההלכה הינה כי **"הפעלת מדובב כשלעצמה אינה פוגעת בזכות הנאשם לאי הפללה עצמית, שכן זכות השתיקה שמורה לו גם בשיחתו עם המדובב... השאלה הדורשת בירור היא... אם נקט המדובב עצמו תחבולות אסורות באינטראקציה מול המערער, או במילים אחרות, האם בהתנהלות המדובב היה כדי להפעיל לחץ בלתי סביר על המערער אשר הוביל למסירת הודאה בלתי רצונית. שאלה זו, כמתבקש מאופייה, נבחנת בנסיבות כל מקרה לגופו"** (ע"פ 6021/11 איתן יוסף נ' מדינת ישראל פסקה 15). במקרה של איתן יוסף נקבע, כי המדובב פעל במרץ ללא לאות ועשה כל שביכולתו כדי לגרום למערער לבטוח בו ולפרוש בפניו את הפרשה, הביע דאגה ואכפתיות במערער ובמשפחתו וביכולת המערער לעמוד בפני חוקריו ובפני בית משפט והכל תוך רצון להיטיב עמו, דיבר איתו על העתיד בו יעבדו ביחד ועשה שימוש בטקטיקות של הגברת חששו של המערער מפני עונש צפוי. עוד נקבע כי המדובב היה מתואם עם החוקרים והיה אקטיבי מאוד. למרות זאת נפסק כי פעילותו לא עלתה כדי אמצעי פסול ששלל את רצוניה ההודאות של אותו מערער. עוד נפסק כי אף שהאמצעים שנקט המדובב הם גבוליים, אין בכך כדי לפסול את הודאות המערער, שכן המערער לא הושפע באופן שפגם בחופשיותו (שם, פסקה 17). אומר בית המשפט הדברים הבאים: **"אף כי אמצעי הלחץ שהפעיל המדובב - ובפרט הניסיון לעורר במערער חששות כי ילדיו יוצאו מחזקתו ומחזקת אשתו על-ידי גורמי הרווחה - עומדים על קו התפר בין אמצעי לגיטימי ואמצעי פסול וגם אם ראויים הם לביקורת, בנסיבות העניין שלפנינו לא היה באמצעי זה כדי להשפיע על אוטונומיית הרצון של המערער בפועל. משכך, שימוש באמצעים אלו אינו מצדיק בנסיבות המקרה, את פסילת ההודאות"** (שם, שם). באשר ל"ייעוץ משפטי" שמספק מדובב לחשוד נקבע בפסיקה, כי אפשר שייעוץ שמספק מדובב יהיה לא לגיטימי ואף הוכר כפגיעה מהותית בזכויות נאשם כאשר המדובב מכפיש את סנגורו של הנאשם ויוצר תחושה שאין לו אלא להיוועץ במדובב. בפסק דין זה נקבע כי יש לבדוק כל מקרה, לבחון את היקף "הייעוץ" שניתן על-ידי המדובב, האם בדברים שאמר יש כדי לפגוע בדברים שנאמרו לנאשם על-ידי עורך דין, או ברצון להיפגש עם עורך דין, או שמא מדובר בחלק מדו-שיח מתמשך בין השניים ובעיקר יש לבדוק האם עקב "הייעוץ" שינה החשוד את גישתו והודה במשהו לפני חוקריו (שם, פסקה 18). בפסק דין איתן יוסף נקבע גם כי קביעת תוספת שכר מיוחדת למדובב אם פעילותו תהיה איכותית אינה מביאה בהכרח לפסילת ההודאות, שכן יש לבחון את התנהגות המדובב בהתאם לחומר הקיים ואם הוא מנותק מאינטרסים כאלה או אחרים של המדובב (שם, פסקה 20).

8. אם כך, מדובב אינו בא בגדרו של איש מרות וחקירה סמויה המתנהלת באמצעות מדובב מהווה הליך נפרד ועצמאי מחקירה גלויה של חוקרי המשטרה ועל-כן קבילות הודייה לפני מדובב אינה תלויה בקבילות הודיות שנמסרו לפני חוקרים. על הודאות לפני מדובבים אמר בית המשפט העליון בכמה הזדמנויות כי **"הטבע האנושי גורם לאנשים במצבי מצוקה לתור אחר אופן קשבת"** (ע"פ 1520/97; ע"פ 6366/98).

נתונים עובדתיים - אמרות הנאשם - שיחות עם המדובב - כרונולוגיה

9. כאמור, הנאשם לא הודה בדבר לפני חוקריו, אך כן הודה לפני המדובב. על-פי הפסיקה שהובאה לעיל, יש להפריד בין שני מהלכים אלה, שהרי זו חקירה סמויה והאחרת גלויה. עם זאת, על-מנת לבחון את טענת הזוטא העיקרית של ההגנה, נציג את הכרונולוגיה של החקירה הגלויה כשהיא משולבת בחקירה הסמויה של המדובב. על רקע זה נוכל לבדוק האם נפלו פגמים בחקירה ואם כן, מה הייתה השפעתם על הנאשם.

לציון, הנאשם סרב בעקביות לחתום על האמרות המוקלדות (מלבד ת/10 בכתב יד).

10. **ת/4** - אמרה ראשונה באזהרה בחשד לרצח מיום 23.5.2013 בשעות 8:30-13:20. נאמר לנאשם כי יש לו זכות להיוועץ עם עורך דין אך יש מניעת מפגש אשר הסתיימה בשעה 12:00. בחקירה המצולמת נראה הנאשם שקט, רגוע, חוקריו מרימים הקול, נשאל בערבית ועברית ועונה בערבית ועברית. מדי פעם שני החוקרים צורחים עליו, אחד מהם אומר לו שלפני מעצרו "סגרו עליו" בראיות ומנסים לשכנעו להודות ברצח. בדקה ה-32 החוקרים שוב צורחים, הנאשם אינו מתרגש. בין שאר הצעקות יש עלבונות, כי המנוחה זרקה אותו לכלבים לכן רצח אותה. בין הדקה ה-37 לדקה ה-41 מנסים החוקרים לשכנעו שיודה שהאירוע קרה, אך ללא תכנון מראש (רמז להריגה ולא רצח). הנאשם ממשיך להכחיש ושלושה חוקרים צועקים עליו. אחרי כשעה וחצי הנאשם מבקש להפסיק, החוקרים מסרבים. אומרים לו מה המניע של הרצח (המנוחה זרקה אותו כמו תרנגול). הנאשם לא מגיב לכך, אך עונה "**לא רצחתי**". מציגים לו תמונה של המנוחה, אומרים לו שיבקש סליחה. הנאשם מכחיש. שוב הנאשם מבקש להפסיק את החקירה, החוקרים מסרבים. ב-1:52 מסע שכנוע נמשך, החוקרים מדברים ללא הרף, הנאשם כמעט לא מגיב, ראשו מורכן, לא עונה לאורך דקות ארוכות. אחרי 3 שעות ועשרים דקות הייתה הפסקה של 50 דקות, הנאשם קיבל ארוחה מוכנה.

בין 12:35-12:44 התקשרו החוקרים לעו"ד רמי עותמאן והנאשם שוחח עמו טלפונית ביחידות (ראה שורות 206-214 וכן תמליל ההקלטה של החקירה ת/4א עמ' 121), עו"ד עותמאן אישר קיום שיחה זו.

11. ביום זה 23.5.2013 בשעות אחר הצהריים התקיים בבית משפט השלום דיון בהארכת מעצרו של הנאשם שיוצג על-ידי עו"ד רמי עותמאן (ת/17). כפי שיפורט להלן, הנאשם שוחח עם עו"ד עותמאן לפני דיון זה.

12. **ת/5** - הנאשם נחקר בשנית באותו יום בין השעות 19:42-21:45. בתקליטור אין אזהרה כמו שצריך, והיא מופיעה באופן חלקי רק אחרי 37 דקות. עוד קודם לכן נראה הנאשם מפהק, החוקרים מנסים לשכנעו כי פגש את המנוחה וכעס. בהמשך הנאשם עונה לשאלות. בין הדקות 40 ל-50 החוקרים מנסים שוב ושוב לשכנעו להודות שקטל

את המנוחה והוא מבקש מהם במפורש שלא יצעקו עליו כי לא הרג. החוקרים ממשיכים לדבר, ואחד מהם אף צועק, אומרים לו שהוא סיבך את כל משפחתו. הנאשם שותק. אחרי שעה שוב מנסה החוקר לשכנעו שהייתה לו תקלה ולכן המעשה יכול להיחשב הריגה. רק אחרי שעה ו-17 דקות הוא מוזהר לראשונה. הנאשם מגיב ואומר שהוא מוכן ללכת לפוליגרף עם עורך דין (נציין, כי הן ההקלדה והן האזהרה התחילו רק אחרי שעה ו-17 דקות של חקירה).

באותו לילה, 23.5.2013, בשעה 22:38 הנאשם הובא לתא המעצר אליו הוכנס לראשונה המדובב. השניים מדברים ומשוחחים. הנאשם אומר כי אין לו חשק לישון, מבקש סיגריות, מתלונן שקר לו. הולכים לישון קצת אחרי חצות (תמלול 13/1/1 עד 7 בבוקר (ראה ת/41)).

13. **ת/6** - אמרת הנאשם לפני חוקריו מיום 24.5.2013 מהשעה 10:07 עד השעה 14:00. הנאשם מוזהר. אין דיבור על היוועצות עם עורך דין. החקירה מתחילה בשפה הערבית, מנסים לשכנעו להודות. החוקרים מתחלפים, לאורך החקירה עולה עניין הסיגריות והרושם הוא שהחוקרים משתמשים בעניין הסיגריות לצורך שליטה. לאחר שעה של חקירה החוקרים יוצאים, הנאשם רוכן על השולחן בתנועת שינה, אך אינו ישן, שכן הוא מתופף באצבעותיו. לאחר רבע שעה החקירה מתחדשת. החוקרים מתחלפים, אחד החוקרים מרים את הקול. הנאשם אינו מודה בדבר.

14. א. באותו יום, 24.5.2013 בשעה 14:54 הוחזר הנאשם לתא בו נמצא המדובב ולהלן תמצית השיחה הארוכה, שהתנהלה ביניהם (תמליל 13/1/2) (מט/358/13/1/2) - השיחה שוב מתחילה בענייני סיגריות. הנאשם מתלונן שלקחו לו את הסיגריות, אחר-כך דווקא הנאשם מציע למדובב סיגריות, ומדברים על ארוחת בוקר, על אוכל, קפה. הנאשם מצין כי מיוצג על-ידי עורך-דין שאביו מינה (עמ' 19) ומספר על מעצר הבית בו היה נתון (עמ' 20).

המדובב אומר לנאשם כי הוא עזר להרבה אנשים בכלא, יש לו הרבה סיפורים ואולי אלוהים חיבר אותם שישבו אחד עם השני ולהסביר אחד לשני דברים (עמ' 46). המדובב אומר לנאשם כי הוא נראה עייף, מציע לו לשטוף את הפנים. הנאשם מאשר שהוא עייף. המדובב אומר לנאשם שהוא שמע חוקר מדבר על הארוסה של הנאשם (עמ' 54). (לאחר כמה פסוקים לא ברורים) אומר המדובב: **"מה הבעיה עם ארוסתך יעני? מה נרצחה?"**. הנאשם משיב ואומר שזאת ארוסתו. כאשר המדובב אומר שאלוהים יעזור לך עונה הנאשם **"אני אומר לך תשאיר אותי בכאב ובדאגות שלי"** וכי היה מאורס 5-6 חודשים, והמדובב מעיר לנאשם כי דמעה זולגת מעינו (עמ' 55). בעמוד הבא לא ניתן לשמוע דבר בגלל רעשים. הנאשם מספר כי הארוסה אינה קרובת משפחה שלו, הוא אהב אותה 5 שנים לפני שהתארסו (עמ' 58). הנאשם אומר כי אינו קשור לרצח והוסיף: **"קברתי**

אותה בידיים שלי (עמ' 59 שורה 27). המדובב שואל איך היא נרצחה והנאשם עונה: **"הם לא יודעים הבחורה נחטפה... הבחורה נחטפה יומיים אחרי יומיים מצאנו אותה"**. שואל המדובב היכן? הנאשם עונה: **"בוואדי אל נאר... זרוקה בהר"**. השניים מדברים על הכאב. הנאשם אומר שהוא רוצה למות. הוא מתפלל לזה (עמ' 60).

בהמשך שיחות כלליות, סתמיות, סיפורים. המדובב מדבר הרבה, ומספר על מקרה שבמקום מאסר עולם הציעו למישהו עסקה לקבל 6 שנים, לא הסכים וקיבל מאסר עולם (עמ' 68). המדובב מסביר כי לפעמים מורידים רצח להריגה (עמ' 69). המדובב אומר לנאשם כי אף אחד לא יכול לתת עצה אם אינו יודע במה מדובר (עמ' 71).

בהמשך, הנאשם אומר כי היה בלוויה של המנוחה - הארוסה ואביה נתן לו להרים את הארון, נתן לו כבוד. המדובב שואל איך היא נרצחה והנאשם אומר **"בעיתון העברי רשום בעיתון של היהודים נחנקה... כן נחנקה"** (עמ' 74).

בהמשך המדובב מנסה למשוך הנאשם בלשונו ופועל ליצירת אמון ואומר לנאשם כי אם הוא לא רוצה לדבר על המקרה שלא ידבר, הסיפור שלו לא כל כך מסתדר לו והוא עצמו בכלל שונא נשים. אחר כך אומר המדובב לנאשם **"כואב לי שאתה לא מאמין לי או לא סומך עליי. זה מה שאני מבין"**. בשורה 30 אומר הנאשם שקרא על האירוע בעיתון (עמ' 127), המדובב מגיב ואומר לנאשם בעמוד 128: אם אתה רוצה אל תפתח את הפה, אבל אל תגיד שקראת על זה בעיתון כי השומע ידע מיד שאתה עשית את זה. שורה 23 אומר המדובב **"כאשר אתה אומר אני ראיתי וקראתי על זה בעיתון תדע שאתה עשית את זה. מה ראית בעיתון מה קרה לך גבר? אתה גר במדינה אחרת? היא ארוסתך. מה אתה קורא עיתונים... תוציא את המילה הזאת מהראש שלך"**. הנאשם עונה: **"למה לי להוציא את זה מהראש שלי? זה מה שקרה איתי"**. המדובב מגיב ואומר זה לא נכון. הנאשם אומר בשורה 29: **"לא לא נכון ההורים שלה עצמם לא יודעים מה קרה איתה"**. המדובב אומר לנאשם שהוא סיבך את עצמו והוא עונה בשאלה: למה סיבכתי את עצמי, מה אני קשור?

עמ' 129 - המדובב אומר **"תשמע מחמד, אני מייעץ אותך ונותן לך עצה לא בתור גבר אני לא נותן לך עצה אני נותן לך עצה להווה"** (נראה כי הוא מנסה לשכנע את הנאשם שלא יספר שקרא את הכל בעיתון ושם יאמר כך זה לא טוב). בהמשך העמוד אומר לו שאם יגיד שקרא בעיתון הוא מסבך את עצמו. כך אומר לו גם בעמ' 130. כאשר הנאשם חוזר ותמה מדוע זה מסבך אותו אומר לו: אני נותן לך עצה ואתה מתווכח? שאל את עורך הדין שלך. ומסביר לו כי לא הגיוני שבן אדם ישמע על מות ארוסתו רק בעיתון. הנאשם עונה לו שהוא

חיפש אותה יחד עם הוריה ואומר הנאשם בעמ' 130 שורה 34 בתשובה להטחה שהוא קרא בעיתון: **"לא גבר ברור שהיא מתה וזה קברנו אותה אבל בעיתון כתבו איך היא מתה. אך לא ידענו איך היא מתה"**. וחוזר על זה עוד פעם.

וכן בעמ' 131 שורה 4: **"כתבו שיש בחורה בת כך היא מתה כתוצאה מחניקה כך הם רשמו בעיתון"**. בהמשך העמוד אומר המדובב לנאשם: **"המצב שלך קצת קשה אבל אתה צריך לדעת איך לצאת מזה. כך אתה צריך לפעול אני מדבר לטובתך. אני אמרתי לך לדעת בדיוק מה קרה"**.

בהמשך (עמ' 130-138) מספר המדובב לנאשם כי קשה לשרוד בכלא ואילו הנאשם מספר כי מימן את המנוחה משך תקופה ארוכה, אבל היה ביחסים לא טובים עם ההורים שלה בגלל פער הגילאים ביניהם, שהיא מבוגרת ממנו בשנה וחצי, דבר שלא מקובל במגזר הערבי. לדבריו ביקש את ידה ובפעם השנייה אביה הסכים.

השיחה מתגלגלת על דא והא עד עמ' 235 - בשורה 29, שם אומר המדובב **"שלשום אמרת לי קראתי בעיתון. עכשיו אתה עצור... אתה מפחד להגיד שאתה רצחת אותה... רצחת אותה מה יהיה... מה יש לך? אתה סוגר על עצמך"**. הנאשם עונה: **"אתה יודע מה זה לרצוח?"**. המדובב עונה לו בשורה 34: **"בחורה שטועה איתי אני רוצה לזכות לה את הראש..."**. המדובב מגיב בסיפור ארוך, אחר-כך שאל את הנאשם אם עשה את זה (הכוונה לרצח) כי זו זכותו, הנאשם אינו מבין והמדובב מפציר בו לספר אך הנאשם מסרב וטוען שאינו מבין (עמ' 289-307). הנאשם כן סיפר למדובב כי שוחח עם המנוחה ביום שבת בו נחטפה ומצאו את גופתה ביום שני. לדבריו היא נחטפה בשבת בין 7 ל-8 בערב (עמ' 304). המדובב מטיח בו שאינו יודע מתי היא נרצחה, יכול להיות שהיא נרצחה כבר בשבת. הנאשם אומר שזוהי העבודה של המשטרה (עמ' 306). השיחה נמשכה עד אחרי חצות. על-פי היומן ת/41 בשעה 02:00 השניים ישנים עד 7 בבוקר. **ביום 25.5.2013** בבוקר מוכנסת ארוחת בוקר השניים אוכלים, חוזרים לישון. בצהריים מדברים על סיגריות ואוכל, הנאשם מעשן הסיגריות שקיבל מהמדובב. שותים קפה. אחרי הצהריים נמשכת השיחה ביניהם (תמליל 13/2/2 שתחילתו 11:58 וסיומו 22:34).

בשיחה סיפר הנאשם למדובב כיצד הכיר את הבחורה, המשיכו לדבר עוד ועוד. בשעה 19:00 אכלו, המשיכו לדבר על סיגריות ואוכל. מחצות וחצי עד 05:30 ישנו (ת/41).

ב. האם ניתן לסווג את השיחות של המדובב בערב זה כ"מונולוג סוגסטיבי"? מונולוג כזה הינו שיטת חקירה פסיכולוגית בה ננקט מהלך שכנוע חוזר ונשנה, ארוך, ממושך וללא הפסקה, על-מנת להשפיע על כח

ההתנגדות של נחקר. התכלית היא לשבור את התנגדותו, על-מנת שימסור הודאה בלא שיוכל לעשות שימוש רצוני ומושכל בזכות השתיקה. החוקר מבקש לשכנע את הנחקר כי אין לפניו מוצא זולת מסירת הודאה מפלילה. המנגנון הסוגסטיבי תקף כאשר מתווסף לו פיתוי וכאשר הנחקר עצור כבר מספר ימים ומנותק מסביבתו. קרי, המנגנון הסוגסטיבי מבקש לעקוף את זכותו של נחקר לאי הפללה עצמית באמצעות טמטום חושים (ראה: ע"פ 10049/08 **אבו עזא** סעיפים 90-91 לפסק דינו של כב' השופט דנצינגר).

תנאים אלה אינם חלים במלואם במקרה שלפנינו ועל שיחה זו בין המדובב לנאשם. **ראשית**, המדובב אינו חוקר והנאשם לא התייחס אליו כחוקר בעל סמכות; **שנית**, המדובב עושה מאמץ ניכר לעין לקנות את אמונו של הנאשם; **שלישית**, המדובב מנסה לקבל ומקבל מהנאשם פרטי רקע רבים על קשריו עם ארוסתו; **רביעית**, המדובב אינו יוצר חוצץ בין הנאשם לבין עורך-דינו, להיפך - מציע לו להתייעץ איתו ולשמוע לעצתו שלו (של המדובב) שלא יספר שקרא פרטים בעיתון כי הדבר נשמע לא אמין; **חמישית**, גם כאשר המדובב "מכשיר" רצח כאשר בחורה טועה עם הגבר, הנאשם אינו מתפתה ואינו קושר עצמו לרצח; **שישית**, המדובב דיבר אומנם על מקרה בו הייתה אשמה ברצח והצעה להסדר על עונש מתון, אולם אין לומר כי מדובר בפיתוי הפוסל את ההודאה, שכן לנאשם לא היה טעם לחשוב כי יש לדיבור מפתה כזה מפי המדובב כוח מימוש או שמדובר בהבטחה (ראה: **שם**, סעיף 39).

15. 26.5.2013 אמרת הנאשם **ת/7** מהשעה 14:19 עד 15:07. הנאשם נחקר תחת אזהרה. לא מדובר על התייעצות עם עורך-דין. הנאשם מבקש סיגריות. השאלות חוזרות. הנאשם מתלונן שלא עיין מיום שישי (אף שבתא המעצר עיין עם המדובב לא מעט).

16. 26.5.2013 משעה 17:08. הנאשם נמצא עם המדובב בתא. השניים משוחחים (תמליל 13/2/1). המדובב אומר לנאשם כי שיקר לו והסתלבט עליו. הנאשם מכחיש. במהלך שיחה זו המדובב והנאשם מקבלים קפה, לאחר מכן ארוחת ערב. קטעים של שתיקות. בשעה 20:30 הנאשם מבקש סיגריות. לאחר מכן הנאשם מספר למדובב שהוריו נעצרו וגם בני המשפחה של הבחורה שנרצחה. שוב הנאשם מספר שאמו עצורה במגרש הרוסים. יש שיחה על עורכי דין, מי טוב יותר עורך הדין של המדובב או עורך דין אחר. הנאשם אומר שמינוי עורך הדין אינו בידיים שלו אלא של משפחתו. בהמשך אומר המדובב לנאשם כי האהבה הורגת. סיפר על התיק האישי שלו. מדברים על סיגריות. מדברים על החברות ביניהם, הנאשם אף אומר למדובב שיזמין אותו אליו כשיצא מהכלא. בשעת ערב מאוחרת יותר המדובב מבקש מהנאשם שירד אליו ממיטת הקומותיים. הנאשם אומר שאין לו כוח, אומר שהוא רעב. השניים מציתים סיגריות והמדובב מבקש מהשוטר להביא אוכל. בהמשך המדובב מדבר הרבה. אחר-כך השניים שוב מעשנים, שוב מבקשים

אוכל, מעשנים שוב, מדברים על אוכל ובשעה 23:39 מגישים לשניים אוכל (ת/41). בחצות השניים הולכים לישון עד 7:30 בבוקר.

17. בתאריך 27.5.2013 בין השעות 14:15-09:48 הנאשם נחקר באזהרה בחשד לרצח (ת/8). החקירה בשפה הערבית, הנאשם מבקש להתייעץ עם עורך דין עותמאן, החוקר והנחקר יוצאים מהחדר. הנאשם שוחח עם עו"ד עותמאן טלפנית, השיחה נותקה אך היו ניסיונות לחדש את הקשר הטלפוני. החקירה נמשכה, שאלות חוזרות והתשובות חוזרות, וניסו לשחזר את מיקום הפגישה האחרונה עם המנוחה.

18. בתאריך 27.5.2013 בין השעות 15:29 ל-16:10 (ת/9) אמרת הנאשם תחת אזהרה. הנאשם חוזר וכופר בכל מה שמטיחים בו. מודה שהביא בזמנו למנוחה שרשרת במתנה. מכחיש שהשרשרת שנתפסה בביתו היא השרשרת של המנוחה כפי שזיהו בני משפחתה.

19. בתאריך 27.5.2013 החל מהשעה 17:10 נמצא הנאשם בתא עם המדובב (תמליל 13/2/3). הנאשם מבקש מהשוטר בתא המעצר אוכל וקובל על כך שנחקר כל היום. בהמשך השיחה מדברים על התנאים בכלא. המדובב אומר שהתנאים בכלא יותר טובים מהמעצר. הנאשם מצידו מספר על החקירות, כיצד התמודד עם החוקר, הוא לא חשש, התחצף. השניים מרבים לקלל. בשלב מסוים המדובב מוצא מהתא למשך כעשר דקות. בחזרתו כועס על הנאשם ומדריך אותו שלא לדבר ליד שוטרים. השניים אוכלים בסביבות שבע בערב, מבקשים סיגריות. באותו ערב יש מעבר לתא אחר. שוב עולה עניין הסיגריות. שותים קפה בלילה. מחצות עד 07:30 השניים ישנים (ת/41).

20. בתאריך 28.5.2013 בין השעות 9:07 עד 10:25, הנאשם נחקר באזהרה (ת/10). כבר בתחילה התלונן על הקור והחוקרים כיוונו את המזגן לטמפרטורה נכונה לנאשם (עמ' 1 לתמליל). בהמשך התלונן שוב ולבש חולצה נוספת שהביאו לו החוקרים (עמ' 17). כמו כן התלונן על השעה המוקדמת שנלקח לחקירה, שכן לדבריו נלקח מהתא בין 6 ל-7 בבוקר ואילו החקירה התחילה רק ב-9. החוקר אמר לו שהוא עצמו הוציא אותו מתא המעצר בשעה 07:36.

הנאשם רוצה לדבר עם עורך דין, החוקרים נתנו לו להתקשר. מתקשרים לעורך דין עותמאן, מדברים עם מישהו במשרדו שאמר שעו"ד עותמאן עסוק והוא ידבר איתו אחר-כך. הנאשם שהיה לבד בחדר התקשר לאביו (עמ' 6). החקירה נמשכה. בהמשך מתקשרים שוב לעורך דין ללא הצלחה, הנחקר רוצה סיגריות, לא מקבל. מתלונן שלא החליף בגדים שבוע (עמ' 21 לתמליל). בהמשך התלונן על רעב ואמר שמגישים לו אוכל זמן רב אחרי שהוא מבקשו (עמ' 21-22). אחר-כך הנאשם מתלונן שלא נותנים לו להיפגש עם עורך דין.

הנאשם סיפר באמרה זאת כי בשבת נסע ברכב הגולף שלו, נסע לעזרייה לדוד שלו וכן הוסיף ופירט את תנועותיו ומעשיו באותו יום. לקראת תום החקירה ביקש החוקר מהנאשם לקרוא האמרה ולחתום. החוקר הקריא לנאשם את האמרה, וזה הגיב בקוצר רוח ואמר "**חלאס, תן לי לחתום על הכל**", החוקר התעקש להקריא לו את כולה והנאשם סירב לשמוע או לקרוא וביקש מהחוקר שלא ישגע אותו (עם תוכן האמרה). החוקר ממשיך ומפציר בנאשם לבדוק אם לא נפלה טעות באמרה (תמליל עמ' 24-25). בעניין זה יש להעיר כבר כאן שתי הערות: **האחת**, הנאשם חש בטוח, הרשה לעצמו להעיר לחוקרים, לטעון טענות ולהתלונן על בגדים ואוכל וגם על חקירת אמו ומרשה לעצמו להתחצף לחוקרים (תמליל עמ' 18-21); **השנייה**, טענת הסנגור כי הנאשם נשבר והיה מוכן לחתום על כל דבר אינה נכונה ואינה לעניין, שכן באומרו כך הנאשם התייחס לאמרה בה הכחיש הכל, ורק היה חסר סבלנות לשמוע תוכנה.

21. בתאריך 28.5.2013 בין השעות 17:14 עד 18:22 אמרת הנאשם באזהרה (ת/11). הנאשם ביקש לשוחח עם עורך דין עותמאן, החוקרים התקשרו לטלפון הנייד של עורך דין עותמאן מספר פעמים אך לא היה מענה. החוקרים מיוזמתם התעניינו בתנאי מעצרו והתנהלה שיחה בעניין (עמ' 14-15), אף שלא הייתה תלונה ישירה על נושא הסיגריות נראה כי נושא הסיגריות מפריע לנאשם ומעיב עליו. גם באמרה זו יש הכחשת החשד. הנאשם טוען שלא תיאר עם המנוחה להיפגש עמה בשבת, אף כי לדבריו שוחח עמה באותו יום. שוב חזר ותיאר את מעשיו ותנועותיו באותו יום, בעיקר בכל הקשור לרכישת חולצה.

22. בתאריך 28.5.2013 בשעה 19:30 הנאשם הוחזר לתא עם המדובב (תמליל 13.3). הנאשם מעשן סיגריה ואומר שזאת הראשונה מהבוקר. מתלונן שלא נותנים לו לעשן. המדובב מציע לנאשם קפה ותה (ראה ת/41). בתא יש אוכל, השניים אוכלים והדבר עולה הן מעמודים 7, 8, 13, 15 לתמליל והן מהאזנה להקלטה בה הם נשמעים מדברים תוך כדי אכילה. השיחה בין השניים מתגלגלת, הנאשם מתוסכל ועייף, אומר שאינו מסוגל יותר, לא רוצה להישאר בחיים, אומר שנמאס לו, מקלל את החיים (עמ' 15). מקלל את מצבו שהוא סגור בחדר, אין סיגריות ואין אוכל, רוצה לחזור הביתה (עמ' 16). ממשיך לקלל את החיים. המדובב ממשיך להסביר לו כי הוא יכול לבטוח בו ולספר לו הכל ולמעשה פותח במונולוג ארוך שנמשך על פני עמודים 18, 19 ו-20 לתמליל. אז פונה המדובב לנאשם ואומר לו: "**חלאס תוציא, תוציא תוציא... אני מסתכל עליך אתה לחוץ מבפנים אתה לחוץ חלאס תוציא. בגידה בגידה?**" [הכוונה לבגידה של המנוחה] (עמ' 23 שורות 5-8). במשך עמודים רבים יש בעיקר מונולוגים של המדובב, בין השאר הוא מספר לנאשם סיפורים ומְשָׁלִים ולאחריהם מבקש מהנאשם שיספר לו הכל מהתחלה עד הסוף. בעמ' 34 שורה 27 הוא אומר לנאשם: "**ספר לי מה בדיוק מה מהתחלה עד הסוף (משפט לא ברור) ואני פותח לך את הלב שלי, ואמרתי לך הרי, כאן אכלנו וכאן קברנו, תתחיל מהתחלה**". הנאשם עונה שהוא רוצה לעשן סיגריה, ואז הנאשם מספר: "**תפסו**

בבית אצלי את הטלפונים. המדובב אומר לו בתשובה: **"ספר לי מההתחלה עד הסוף, הכל, ספר רגיל"** (עמ' 35).

בין השניים מתחילה שיחה הדדית שנשמעת שקטה, רגועה יחסית, דו-שיח לאורך זמן ובתמלול לאורך עמודים רבים. הנאשם מספר שהכיר את המנוחה חמש שנים, היא גדולה ממנו בשנה וחצי, גידל אותה כמו אחותו, קנה לה אייפון בשווי 4,000 ש"ח (עמ' 36), מתנות אחרות, פיג'מה. כשהיה בכלא שלח לה כסף, הוריו ביקשו בשמו את ידה והוריה הסכימו. באחד הימים הטלפון שלה צלצל והוא (הנאשם) ענה, וזה היה גיסה ג'לאל ולא ברור לו מדוע התקשר; בהמשך ראה שוב את המספר שלו והמנוחה טענה שהיא מדברת עם אחותה במספר הזה. הנאשם מספר כי ראה בטלפון של המנוחה מסרונים, שאל ממי הם והמנוחה אמרה של חברה, אך הוא (הנאשם) התקשר לאותו מספר והוא ענה (הכוונה לקול של גבר - עמ' 38). אחר-כך אמר שהיה מתקשר אל המנוחה ותמיד היה תפוס. הדבר גרם לנאשם, לדבריו, **"להחליף סיפורים בראש שלי"**. המדובב והנאשם המשיכו לעשן, והנאשם מספר כיבאחד הימים התקשר למנוחה ורצה להסיע אותה מהעבודה הביתה והיא אמרה שאמא שלה תבוא לקחתה. הנאשם בכל זאת הגיע עם רכבו מסוג גולף וגילה שג'לאל הוא זה שבא לקחתה מהעבודה. הנאשם התקשר למנוחה והיא אמרה שהיא עם אמא שלה, אך הוא צילם את שניהם ביחד. בהזדמנות אחרת בא לראות המנוחה ושאל אותה מה דעתה על התמונה, אמרה "זה מה יש ואם אתה לא רוצה לא צריך". בשלב זה הנאשם שואל את המדובב: **"אם אתה היית במקומי מה היית עושה?"** המדובב עונה לו: **"אני אתלה אותה"**. הנאשם עונה: **"זה מה שקרה"**. המדובב: **"אה?"**. הנאשם: **"זה מה שקרה"**. המדובב: **"טוב תמשיך עד הסוף, תמשיך עד הסוף"**. הנאשם: **"זה מה שיש אם אתה רוצה אז תרצה. אם אתה לא רוצה אז לא צריך"** (עמ' 40). השניים ממשיכים לדבר, הנאשם חוזר ושואל את המדובב מה היה עושה במקומו. המדובב אומר לו להמשיך את הסיפור. הנאשם אומר: **"גמרתי"**. המדובב אומר: **"מה עשית?"**. הנאשם אומר: **"גמרתי עליה"**. המדובב: **"חנקת אותה? איך?"**. הנאשם אומר: **"רגיל..."**. המדובב: **"בידיים שלך? מה אתה משוגע?"**. הנאשם: **"(מילה לא ברורה) בידיים שלי"**. המדובב: **"מה?"**. הנאשם: **"היה בידי כפפות"**. המשיך ואמר כי חנק אותה באוטו וזרק אותה בהר, אין טביעות אצבע, לקח את הטלפון שלה, הוציא את הסיים וחזר הביתה (עמודים 38-42). הנאשם סיפר כי בחקירה אמר לשוטרים כי המנוחה החזירה לו את הטלפון כשראה אותה בדרך הביתה (עמ' 42). לדבריו, אף אחד לא ראה אותה, והדבר היה בשעה שבע (עמ' 42). אין טביעות אצבע שלו במאה אחוז (עמ' 43), שכן ארגן את זה בעצמו, היו לו כפפות באוטו, לבש את הכפפות בשכל (הכוונה שהמנוחה לא ראתה כשלבש את הכפפות), לא נגע בה באותו לילה (עמ' 44), לא נגע בבגדים שלה, אי אפשר למצוא טביעות אצבע שלו (עמ' 45). לחוקרים אמר שנסע באוטו אחר כשפגש אותה ביום שבת (עמ' 46), אך הוריו אמרו בחקירה כי בשבת הוא נסע באוטו שלו (עמ' 45) והמדובב מעודד אותו לדבוק בגרסתו (עמ' 47). עוד סיפר למדובב כי שעתיים לפני כן התכתב עם המנוחה וכך ידע באיזה שעה היא יוצאת מהעבודה, לאחר מכן היא קיבלה טלפונים מההורים שלה, חברות שלה, לא יודע (עמ' 50). הנאשם יצא מהחנות שבה הוא עובד והאחים שלו עדיין נשארו לעבוד בחנות, לא אמר להם לאן הולך, במשטרה הם

העידו שהוא הסתובב הלך לטייל (עמ' 51).

בעמ' 52 שואל המדובב את הנאשם אם הוא מתחרט. הנאשם עונה: "**אני מתחרט. באותו רגע לא מתחרט**" (שורה 15), ומסביר כי התחרט על מה שקרה לו, לא על הרצח. המדובב שואל כמה זמן נמשך האירוע, ואם המנוחה לא צעקה. הנאשם משיב בשורה 35 עמ' 53: "**דופקת... שטויות אין חמש דקות**". קרי, החניקה נמשכה חמש דקות, המנוחה לא צעקה אך דפקה בגפיה והוסיף כי אינו רוצה ללכת למקום ולשחזר, אין לו לב (עמ' 53). השניים אף דנים בענישה (עמ' 53-56).

בהמשך דבריו חזר הנאשם שוב למניע ולעילה של מעשיו וסיפר כי יומיים-שלושה לפני שהרג אותה, ידע שהם (המנוחה והאחר) כבר יוצאים במשך כחודש, הוא עקב אחריהם, אך לא יכל להשלים את המעקב בגין מחסום. הוא צילם אותם כששניהם יוצאים ביחד, והמנוחה נכנסת לרכבו של הגיס. הם נסעו, הוא לא הצליח לתפוס אותם במהלך הנסיעה (עמ' 64-65).

לאחר מכן, שב ותיאר את המקום אליו הגיע ברכבו עם המנוחה. לדבריו, נסע בדרך ההר בכביש אספלט ולא דרך עפר, ולמרות שנוסעים במקום רכבים, אף אחד לא ראה אותו. המדובב אמר לו שזה טוב מבחינת טביעות של הצמיגים (עמ' 68). הנאשם המשיך וסיפר, כי המנוחה הסכימה לנסוע איתו, הם רבו בדרך והכוונה לאותו רגע שהיו באוטו, כאשר הראה לה את התמונות, וזה כבר היה רחוק מהעבודה שלה (עמ' 69).

אחרי זמן מה, המדובב שואל את הנאשם אם הרגיש בנח כשסיפר לו, הנאשם השיב שלא היה מספר לו אם לא היה מרגיש איתו בנוח, ובלשונו: "**בטוח, אבל אם לא הייתי סומך עליך אז לא הייתי מספר לך**" (עמ' 76 שורה 11). בהמשך, המדובב מכוון השיחה לנושא טביעות אצבע והנאשם הבהיר שבטוח אין טביעות אצבע כי המנוחה לא נגעה בו וממילא על ידיו היו כפפות (עמ' 79). המשיך ואמר כי הוריד אותה מהרכב בכך שהרים אותה, רגיל, כשהיא כבר הייתה מתה (עמ' 80-81). לדברי הנאשם, החוקרים לא בדקו את האוטו, המנוחה לא ירקה באוטו, לא נשרו לה שערות כי היא לבשה רעלה, לא נקרעו לה הבגדים, הוא לא זוכר אם היא בכתה, והוא דאג לשטוף את האוטו אחרי האירוע כבר באותו לילה (עמ' 81-82). השאיר הגופה בירידה לעזרייה (עמ' 86-87). הוסיף הנאשם כי המנוחה גרה בזעים, אך הוא לא נכנס באותו יום לשכונה זאת, אלא לקח אותה מירושלים. נהג האוטובוס אמר שהוריד אותה ליד הבית שלה בשעה שבע. הנאשם הסביר למדובב בתשובה לשאלותיו כי ידע היטב איך לנסוע בדרכים כדי להסתדר עם המחסום וכי עבר שם ואף אחד לא שאל אותו על תעודת זהות והוא בטוח בכך לחלוטין (עמ' 88).

המדובב שאל את הנאשם איך ידע שהיא מתה, הנאשם השיב: "**אין לב**". אחר-כך בעמ' 90 שורה 1 אמר: "**אין פעימות לב**". המדובב שאל מהיכן הוא יודע והנאשם נתן תשובה דומה. המדובב שואל: "**האם הרגשת?**" הנאשם

השיב: "כן". המדובב שואל: "שמת את היד שלך אז יש טביעות אצבע". הנאשם עונה: "טוב. מה יש ביד שלי?" והמדובב עונה: "כפפות?" וממשיך לדבר. בשורה 28 אומר הנאשם: "שיראו טוב הרי אין טביעות אצבע". בסוף העמוד שואל המדובב: "העיניים שלה נשארו סגורות או נשארו פקוחות". הנאשם עונה: "פקוחות".

בהמשך הדברים שוב חזר הנאשם למניע ואמר כי המנוחה גיסה נסעו ברכב יונאי אפור, מודל 2007-2008, וכי התמונות שצילם אותם שמורות בטלפון שהעביר לחבר (עמ' 94-97).

ובתשובות לשאלות של המדובב, אמר, כי הוריד את הגופה לא רחוק מהכביש, אין שם בתים, אין אור, הר, הדרך מובילה לגדה לעיזרייה, דרך וואדי אל נאר, בתחילת אל עיזריה, בדרום אל עיזריה (עמ' 98-99). שוב אמר כי הוריד את הגופה 10 דקות מעיזריה (עמ' 102), שרף את הכפפות, לא שרף את הבגדים (עמ' 103).

23. השניים הלכו לישון קרוב לחצות, התעוררו ב-4:24 לפנות בוקר ועל פי התמליל 13.4 (29.5.2013) לפנות בוקר) המשיכו לדבר על המקרה. הנאשם אמר למדובב כי התיק של המנוחה נשאר איתה (עמ' 3), הטלפון עם התמונות נמצא אצל חבר שלו ששמו איאד שהעבירו להוריו (של הנאשם) וכי הצילום נעשה באיפון.

24. הנאשם נחקר בתאריך 29.5.2013 שעה 08:39 (ת/12), ביקש להתייעץ עם עו"ד עותמאן ושוחח עמו טלפונית. אחר-כך הכחיש לפני חוקריו כל המיוחס לו, הכחיש שסייע למשפחת המנוחה לחפש את הטלפונים הניידים שלה. כמו כן אמר כי נהג בשבת (4.5.2013) ברכבו, רכב מסוג גולף, והמנוחה החזירה לו בשבת את הטלפונים שרכש עבורה. שוב נשאל על תנועותיו ומעשיו ביום הרצח וענה לכל השאלות. כאשר הוטח בפניו שרצח את המנוחה, אמר: "זה לא נכון. אין מישהו שיהרוג בחורה שהוא אוהב".

25. אמרה מיום 29.5.2013 בשעה 16:02 (ת/13). שלושה חוקרים מנסים לשכנע את הנאשם להודות, מסבירים לו שיש ראיות רבות נגדו, הם מדברים ומדברים והנאשם למעשה שותק. החוקרים מנסים באותות ובמופתים, דיבורים, שכנועים שוב ושוב שיודה, אך הנאשם שותק. כך גם כאשר אומרים לו שעורך דין הסכים להארכת מעצר של עשרה ימים. החוקרים לוחצים שוב ושוב בדיבורים, הנאשם שותק ובוהה.

26. בשלושת האמרות הבאות מהימים 30.5.2013; 2.6.2013; 2.6.2013 (ת/14, ת/15, ת/16) הנאשם למעשה שותק.

27. בתאריך 2.6.2013 נערך עימות בין הנאשם לבין המדובב (ת/42). הנאשם אמר שהוא לא מכיר את המדובב ולא זוכר אותו.

28. המדובב נחקר בבית המשפט במשך מספר ישיבות, הכחיש טענות רבות שהופנו אליו, טען כי לא ידע פרטים על האירוע מלבד הנושא עצמו, חשד לרצח של בחורה. הפרטים נודעו לו במהלך השיחות עם הנאשם מפי הנאשם ולא מפי החוקרים. הכחיש כי במהלך הימים קיבל מהחוקרים מידע והדרכה. הסביר כי הרבה לדבר ולהציג עצמו כבעל ניסיון בעולם הפלילי כחלק מתפקידו ועל-מנת ליצור קשר טוב עם החשוד ולהגיע עמו ליחסי אמון. הכחיש כי לא אפשר לנאשם לישון או כי עשה מניפולציות בענייני הסיגריות או כי התנה מתן סיגריות בפתיחות מצד הנאשם. הכחיש כי איים על הנאשם או הפחיד אותו או כי שתל דברים בפיו. כמו כן הכחיש כי סימן לו בתנועות פנטומימה תנועות חניקה או תנועות של לבישת כפפות.

חוקרי המשטרה העידו ואמרו כי החקירה אינה "פיקניק" או שיחה חברית, לכן הרימו את הקול מדי פעם ולשיטתם אין בכך פסול. החוקרים הכחישו כי פעלו על-מנת להתיש את הנאשם, למנוע ממנו תנאים סבירים, בגדים, אוכל וסיגריות. בעניין הסיגריות אמרו כי במשטרה אין מעשנים בחדרי החקירות ולכן סירבו לבקשת הנאשם לעשן.

עדות הנאשם

29. הנאשם יליד 30.1.1994, למד שמונה כיתות, מאז עבד בחנות ירקות של אביו. בגיל 11 התגלתה אצלו בעיה רפואית, קיבל טיפולים (הוגש נ/1 סיכום מחלה). מאז יש בעיה בסינוסים "אם אני לא מעשן אז זה גורם לי לכאבי ראש וגם מרגיש סחרחורת" (עמ' 1053 שורה 28). כמו כן זקוק לשינה רבה.

באשר למעצר והחקירות העיד, כי בלילה טרם מעצרו ישן שתיים וחצי, הביאו אותו לתחנת המשטרה בארבע בבוקר לחדר עם מזגן והיה לו קר, חקרו אותו רק אחרי כמה שעות בשפה העברית, לא קיבל אוכל, לא קיבל סיגריות, ישב על כיסא לא נוח והחוקרים לא הפסיקו לצעוק עליו, למרות זאת נרדם על הכיסא (עמ' 1059-1060). בתום היום הראשון הביאו אותו לתא עם מחאג'נה (המדובב), היו המון רעשים בתאים, טריקות דלתות כי מחאג'נה העביר מסר לחוקרים שירעישו כדי שלא ישן. בתא ניסה לישון אך האור היה דלוק. קיבל ממחאג'נה סיגריה ואחר כך ביקש לכבות את האור ולישון אך מחאג'נה לא הסכים, המשיך הרעש. בתא היו מים על הרצפה, במקלחת מים קרים, מים מטפטפים. לבסוף הלך לישון, אחרי חצי שעה הצליח להירדם (1067). בחקירה ביום השני אמרו לו שעצרו את הוריו, צעקו עליו שהוא רוצח, לא נתנו לעשן וכי הוא חייב לעשן קופסא וחצי ביום (1071-1072). השאירוהו בחדר חקירות ופתחו חלון דרכו ראה כי אמו בחקירה בחדר אחר, אזוקה לכיסא באופן לא מכובד. לדבריו, זה הוסיף לעייפות שלו מבחינה נפשית,

הלחיץ אותו, כי החוקרים אמרו לו שגם אביו נעצר וזה הרס אותו מבחינה נפשית. בנוסף, לא היו לו בגדים להחלפה (1072-1073). בכל החקירות הנוספות המתין סתם בחדר זמן רב כשהמזגן פועל וקר לו מאוד. כמו כן מנעו ממנו סיגריות ואוכל. בחקירה ביום 28.5.2013 אחרי הצהריים (מספר שעות לפני שסיפר למדובב) אמר לחוקר שהוא מוכן לחתום על הכל ועשה זאת רק כדי שיניחו לו ויתנו לו מנוחה (1091). הנאשם אישר, כי נחקר בעברית ובערבית ולא הודה בכל חקירותיו הרבות ואף סירב לחתום. כמו כן אישר, כי שיקר בחלק מהחקירות והסביר כי עשה כן כדי להסתיר את העובדה שהפר מעצר בית (1102-1103).

הנאשם העיד כי לא אפשרו לו לדבר עם עורך דין. תחילה הייתה מניעת מפגש, אחר-כך אמר לחוקרים שהוא רוצה עורך דין ואמרו שאביו יביא. לא הצליח לדבר עם עורך דין. ביום שנעצר היה דיון בהארכת מעצר שם ייצג אותו עו"ד רמי עותמאן. לדברי הנאשם, הוא ישב 5-6 דקות עם עו"ד רמי עותמאן בחצר בית המשפט ולא הספיק לדבר איתו (1062). גם בחקירותיו ביום השני למעצרו ביקש לדבר עם עורך דין אך לא דיבר ולא התייעץ. בימים שבת וראשון לא הצליח לדבר עם עורך הדין, חוקריו אמרו לו שהם מתקשרים אך עורך הדין לא עונה. גם בחקירה נוספת מיום 27.5.2013 (ת/8) לא הצליח לדבר עם עורך דין, אך אישר כי הצליח להתקשר לאביו ולבקש סיגריות ובגדים. כך גם למחרת 28.5.2013.

באשר למדובב, העיד הנאשם, כי הוא אדם מפחיד, כבר בפגישה איתו בערב הראשון ביקש ממנו סיגריות וקיבל. באשר לטון הדיבור של המדובב אמר: **"זה טון חזק. הוא איש חזק גבוה ענק. קירח וכל הזמן בעצבים. הוא דיבר על הרבה דברים"** (עמ' 1075 שורה 19). למדובב היה סיגריות כל הזמן וביום ראשון 26.5.2013 המדובב עשה עליו חרם סיגריות כי סירב לדבר עמו ואמר שהוא כועס כי הנאשם אינו בוטח בו (1078). לדברי הנאשם, באותו יום לא אכל, סבל מסחרחורת. באשר ליום 28.5.2013, יום שלישי בשבוע, בערב ספר למדובב על הרצח, העיד הנאשם כי באותו בוקר הוצא מהתא מוקדם, החוקרים ייבשו אותו בחדר החקירות שעתיים-שלוש כשהמזגן דלוק וקר מאוד, כבר התייאש מעורך הדין ולא האמין שיבוא לדבר איתו (1086), לא אכל, לא עישן ולכן לקראת אחר הצהריים אמר לחוקר שמוכן לחתום על הכל רק כדי שיניחו לו. לאחר מכן אישר כי בעצם כן קיבל אוכל ביום זה (1092). לדבריו, בגלל חוסר שעות שינה היה כל הזמן עייף ורועד. אומנם מהתמליל באותו ערב עולה כי אכל ואף עישן, אך חש סחרחורת ובעצם לא אכל כי קודם עישן, ואז הסביר: אותו ערב הייתי מאוד עייף, גם נפשית, היו לי נדודי שינה. קיללתי את החיים **"מרב הלחצים שהפעיל החוקר הערבי בגלל המצב הנפשי הקשה עקב החיפוש שערך עליי באותו יום וההתעללויות שהייתי נתון בהם בזמנים שהוציאו אותי מחדר החקירות וכשהיה מחזיר אותי הוא כל הזמן היה מעיר לי ואומר אתה רוצח בדם קר, אתה רצחת בדם קר, כל הזמן הפעילו עליי לחץ"** (1094 שורות 16-18). מחאג'נה סיפר לו שישב שלושה חודשים ולא דיבר וייעץ לו שאפילו ימנעו ממנו סיגריות אוויר או מים, לא להישבר, והנאשם הבין כי הוא מייגע **"שאל תשים לב לשוטרים וכשאתה בחקירות אל תדבר. וזה שהוא עמד ארוכה ולא דיבר ולא נשבר. הוא רצה**

שאני אבטח בו. ואני אספר לו סיפורים בהתבסס על סיפורים שהוא סיפר לי (הנאשם מתייחס כאן לאמור בתמליל 13.3 עמ' 33 משורה 27 והתשובה של הנאשם ניתנת בעמ' 1095-1096 לפרוטוקול). כאשר המדובב אמר לו להיזהר, שאם בן אדם שסומכים עליו יש לפחד ממנו, הבין זאת כאיום וכי הוא חייב לבטוח בו, ובלשון הנאשם: **"זה שאתה חייב לבטוח בי ואתה תספר לי"**. המדובב סיפר לו כל מיני סיפורים על אנשים שירה עליהם, עשה להם כל מיני דברים וסיפר לו את זה כדי שיספר לו על המקרה שלו. **"אני סיפרתי את הדברים שידעתי מתוך שמועה וראיתי אותם ברשת, גם מהעיתון וגם מהפייסבוק"** (1096 שורה 21). כאשר הסנגור שאל איך ידע מה לספר ולמה לא סיפר קודם, ענה הנאשם: **"סיפרתי לו את זה ביום הזה. כי חזרתי מבית המשפט הייתי עייף מאוד עייף חזרתי מהחקירות הייתי מאוד עייף... והייתי הרוס הוא רצה שאני אספר אז אני בחרתי לספר את הדברים שאני ידעתי דרך העיתון מה ששמעתי... על-מנת שיהיה לי קצת מנוחה"** (1096 שורות 21-31). בעמ' 1097 מסביר שידע מהעיתון והפייסבוק שמצאו את הגופה בואדי נאר והיא נחנקה. מהמשפחה שלה נודע לו שהיא הייתה בדרך מהעבודה, כאשר בא לנחם אבליים (1097). כאשר נשאל על-ידי הסנגור (בשאלה מדריכה) מדוע אמר למדובב את המילה **"גמרתי"** ענה הנאשם שהתכוון לומר **"גמרתי לספר"** (1098 שורה 3). לדבריו, אמר למדובב כי המנוחה נחנקה והוא סימן לו בידיים. **"אני ידעתי שהיא נחנקה. והוא גם סימן לי בידיים. זה שאתה עשית את זה שאתה חנקת אותה. כשהוא סימן לי בידיים אני אישרתי שאני חנקתי אותה. שזה נכון"** (1098 שורות 7-8). הנאשם הציג את תנועות הידיים שעשה לו המדובב - תנועת לפיתה בשתי ידיים. כאשר המדובב שאל אם רצח בידיים שלו הוא התחיל לסמן לו על הידיים סימנים של כפפות ושאל אם לא שם כפפות? ותשובת הנאשם התבססה על הסימן שהמדובב עשה (1099). נשאל שוב שאלה מדריכה בעניין הכפפות ואומר שאמר את זה **"בגלל טביעת האצבע"** (שורה 17). בהמשך נשאל מדוע אמר למדובב משך הזמן עד שמתה, 5-6 דקות ואמר שהיא **"דופקת"**, הנאשם ענה: **"הוא שאל אותי מה קרה כמה זמן לקח לה עד שהיא מתה, אמרתי לו 5 דקות... ככה אמרתי זה מה שיצא לי מאיפה אני יודע?"** (1099-1100). כאשר נשאל שוב למה אמר שהיא דופקת בזמן החניקה ענה: **"כיוון שאנחנו רואים בסרטים במקרה של מישהו באים ורוצים לחנוק אותו אז הוא מתחיל לדפוק... להשתולל"** (עמ' 1100 שורות 8-12).

נשאל על התנהגות המדובב ואומר שהוא התנהג אליו איום ונורא ומסביר כי פחד ממנו **"בהתחלה כשהייתי מכבה את האור בשינה אופן הדיבור שלי איתו אני צריך לפעול לפי מה שהוא רוצה כדי שאני אוכל לעשן ההתנהגות שלו והדיבורים שלו והסיפורים שהיה מספר לי. הסיפורים שקרו איתו בחיים האיש אשר ירה בו. האיש שנגרם לו נכות כתוצאה ממנו. כל אחד שלא מקשיב לו מה אני עושה פה בדיבורים האלה שלו"** (1137 שורות 12-14). אחר-כך העיד שכל פעם שהלך לישון המדובב העיר אותו, וכבר ביום הראשון ביקש להיות בחדר לבד. בהמשך חזר והסביר כי מדובר באדם מפחיד, גבוה, בדיבור מפחיד, לכן רצה לעבור לחדר מעצר אחר. הנאשם אישר כי בהמשך כן רצה לעבור לחדר אליו העבירו את המדובב, שכן שם יש מקלחת חמה, החדר נקי, והמדובב הוא היחיד שיש לו סיגריות,

ובלי סיגריות כואב לו הראש (עמ' 1140). כאשר נשאל על עייפות עליה דיבר ביום שלישי בערב (עמ' 15 לתמליל 13.3), אמר שהיה עייף מזה שלוקחים אותו בבוקר, השאירו אותו בחדר, הביאו את אמא שלו אזוקה, צעקו עליו, לא נתנו לו סיגריות ומרוב עייפות סיפר למדובב מה שהוא רוצה רק כדי שיניח לו. בהמשך העיד כי אכן מה שסיפר למדובב על ג'לאל קומבר לא שמע ממקור אחר אלא זה בא ממנו (1164-1163) והוסיף כי אמר כל מיני דברים למדובב, דברים לא נכונים, כדי שיעזוב אותו. כאשר נשאל למה הכניס לתוך הסיפור למדובב את סיפור הטלפונים אחרי הרצח, ענה: **"מהשקרים שאני סיפרתי. לא ידעתי מה להגיד, במקריות הדבר עלה לי במחשבה וסיפרתי לו את זה"** (1166 שורות 8-9).

נציין, החקירה הראשית של הנאשם התאפיינה בהדרכה בלתי פוסקת, ואילו החקירה הנגדית רצופה התנגדויות של הסנגור באופן שכמעט נטרל את האפקטיביות שלה והאריך אותה בעמודים רבים ללא צורך.

30. **אבי הנאשם ש** העיד, כי מאז הניתוח שעבר הנאשם בגיל 11 להוצאת גידול מאפו, עישון מרגיע את כאביו, לכן התיר לו לעשן מילדות. כיוון שידע מה מצבו, ביקש להעביר באמצעות החוקרים סיגריות, נסע לתחנה, הביא קופסת סיגריות ובהמשך שלח בגדים ועשר קופסאות סיגריות. עוד הוסיף כי הוא עצמו התקשה ליצור קשר עם עו"ד עותמאן בימי המעצר הראשונים, לכן בהמשך שכר שירותיו של עו"ד זילברברג.

31. **אם הנאשם**, ע ש, זומנה לחקירה במשטרה ביום 26.5.2013, הגיעה עם בעלה והעידה כי מיד עם כניסתה לחדר החקירה אזקו אותה בידה וברגליה ללא הסבר וכך הותירוה כדי שבנה, הנאשם, יראה אותה כשהיא אזוקה ויתעצבן (עמ' 1223). לדבריה החוקרים דיברו אליה באופן מאיים ואמרו לה מילים רעות. לא היה לה שום קשר דיבור עם בנה מלבד מבטים (עמ' 1224). ביום השני שוב זימנו אותה לחקירה אצל חוקר אחר, הפעם ללא אזיקים, אך החוקרים אמרו לנאשם לעבור ליד החדר ולראות כי אמו נמצאת בחדר החקירות (עמ' 1226).

לציין, בשתי החקירות נחקרה באזהרה (החשד היה שיבוש חקירה וכן בגין היותה אחד המפקחים על הנאשם שהפר את תנאי מעצר הבית).

32. **עו"ד עותמאן העיד** (עמ' 1210-1222) כי חבר של משפחת ש פנה אליו ביום הראשון למעצר על-מנת שייצג את הנאשם. עו"ד עותמאן התקשר למשטרה ונענה שהנאשם מנוע מפגש עם עורך דין, אך סמוך לשעה 13:00 הנאשם עצמו התקשר אליו, שוחח איתו שיחה קצרה, סיפר לו שכבר נחקר. כעבור זמן קצר, בבית המשפט פגש בנאשם בחצר ושוחח שיחה קצרה, כשהחוקרים עומדים בסמוך. עו"ד עותמאן המשיך והעיד כי למחרת, ביום שישי, נסע לתחנת מעלה

אדומים בבוקר, לא פגש את הנאשם ונאמר לו שכבר נלקח לחקירה. במהלך היום ניסה כמה פעמים להתקשר למשטרה, לא זכה למענה. בהמשך היום שוב הגיע לתחנה, ושוב נענה שהנאשם בחקירה. ביום ראשון בבוקר הגיע לתחנת מעלה אדומים בשעה 9:00, נאמר לו שהנאשם כבר נלקח לחקירה. כך קרה גם למחרת אחר-הצהריים. כמו כן אישר כי בין לבין, החוקרים התקשרו אליו כשהיה בדיונים, השאירו הודעות. כאשר חזר אליהם, לא זכה למענה. לדברי עו"ד עותמאן, ביום שני (27.5.2013) הבין כי מדובר במעשה מכוון מצד השוטרים.

סיכום ומסקנות

33. עיקר טענות הזוטא הן פגיעה בזכות ההיוועצות; פגיעה בזכות השתיקה; חקירה פסולה עקב תחבולנות, יצירת לחץ נפשי, חקירה לא הוגנת; טענות נגד המדובר.

34. **זכות ההיוועצות.** נטען, כי אמרות הנאשם נגבו תוך שלילת זכות ההיוועצות עם עורך דין, הנאשם לא הצליח לשוחח עם עורך דין, החקירה נמשכה על אף שהחוקרים ידעו כי הוא עומד על זכות זו ונבצר ממנו לקבל ייעוץ בגלל שעורך הדין לא הגיע. החוקרים ניצלו מציאות זו על מנת לחלץ מפי הנאשם אמרות, שאלמלא כך לא היו יוצאות מפיו. החוקרים אף לא הודיעו בפועל לנאשם על זכותו להיוועץ עם עורך דין וחתמו סתם על אישור כי הודיעו לו על הזכות. ניסיונות של החוקרים לאתר עורך דין היו תיאטרליים בלבד.

35. העובדות בנושא זה פורטו לעיל, ונביא כאן ריכוז ותמצית הנתונים הדרושים לעניין:

באמרה ראשונה (ת/4) נאמר לנאשם כי יש לו זכות להיוועץ עם עורך דין אך יש החלטה על מניעת מפגש. המניעה הסתיימה שלוש וחצי שעות לאחר תחילת החקירה, ואז התקשרו החוקרים לעו"ד עותמאן והנאשם שוחח עמו טלפונית במשך מספר דקות, ביחידות. באותו יום אחר הצהריים, זמן מה לאחר גביית האמרה הראשונה, הובא הנאשם לבית משפט השלום להארכת מעצר, שם נפגש עם עו"ד רמי עותמאן, שוחח איתו מספר דקות בחצר. קרי בשלב זה ניתנו לנאשם שתי הזדמנויות לשוחח עם עורך דין ולקבל ייעוץ, ולו ראשוני. הנאשם היה מודע לקיומו של עורך הדין ולזכותו להיוועץ בו. עיון בפרוטוקול הדיון (ת/17) מלמד, כי הנאשם, שוחח עם עו"ד עותמאן, זה יעץ לו ואף טען בבית המשפט כי הנאשם נמצא במצב נפשי קשה, כי הנאשם לא נפגש עם עורך דין טרם מסירת אמרתו הראשונה והדבר התאפשר לו רק בסופה. עוד אמר, כי שמע מפי מרשו, הנאשם, כי פחד בחקירה לענות על שאלות החוקרים מחשש שידעו שהפר תנאי מעצר בית. כמו כן, ידע הסנגור להתייחס לפרטים נוספים הקשורים לפרשה, פרטים אשר שמע מהנאשם באותה שיחה.

אמרה שנייה (ת/5) נגבתה מהנאשם עוד באותו ערב. אמרה שלישית (ת/6) אין בתמליל דיבור על היוועצות עם עורך דין. בחקירה רביעית (ת/7) לא דובר כלל על עורך דין. חקירה חמישית (ת/8) מיום שני, 27.5.13, ביקש הנאשם להתייעץ עם עוה"ד עותמאן, ישב לבדו בחדר, התקשר לעוה"ד, השיחה נותקה, היו ניסיונות לחדשה, אך ללא הצלחה והחקירה נמשכה. ביני לביני, ביום זה, 27.5.13 בשעה 11:15, נערך דו"ח "הובלה והצבעה", כאשר החוקרים יצאו עם הנאשם לראות את חנות הבגדים שם, על-פי הנטען, פגש הנאשם את המנוחה. בדרך, ועל פי בקשת הנאשם, התקשרו החוקרים לסנגור עוה"ד עותמאן, ששלח מסרון המאשר פעולת חקירה זו (ת/23).

בחקירה נוספת מאותו יום אחה"צ (ת/9) נושא ההיוועצות לא עלה. בחקירה שביעית מיום 28.5.13 בבוקר (ת/10), ביקש הנאשם לדבר עם עורך דין, החוקרים אפשרו לו, נוצר קשר עם פלוני משרדו של עוה"ד, נאמר שעוה"ד עותמאן עסוק וידבר אחר כך. הנאשם ניצל את שהותו לבד בחדר והתקשר לאביו. החקירה נמשכה בלא שמוצתה זכות ההיוועצות. נציין, כי במהלך החקירה שוב היו ניסיונות להתקשר לעוה"ד והנאשם המשיך להתלונן שאין מאפשרים לו להיפגש איתו. בחקירה השמינית, מאותו יום אחה"צ (ת/11), ביקש הנאשם לשוחח עם עוה"ד עותמאן, החוקרים התקשרו לטלפון הנייד שלו מספר פעמים אך לא היה מענה. החקירה נמשכה. באמרה התשיעית מיום רביעי בבוקר, 29.5.13 (ת/12) ביקש הנאשם להתייעץ עם עוה"ד עותמאן ושוחח איתו טלפונית. לאחר מכן מסר אמרה. האמרות הנוספות (ת/13-16) ניתנו לאחר שהנאשם פגש בעורך דינו החדש, יוסי זילברברג.

37. מדברים אלה עולה, כי חוקריו של הנאשם לא הקפידו ולא דקדקו עד תום בזכות ההיוועצות. בחקירה הראשונה נתלו בהחלטה בדבר מניעת מפגש עם עורך דין, ובהמשך ראו בשיחת הצהריים בין עוה"ד והנאשם ובפגישה של הנאשם עם עורך הדין בבית המשפט מיצוי הזכות. כאשר הנאשם חזר וביקש בחקירות הבאות להתייעץ עם עורך דין, נעשו ניסיונות להתקשר עמו. משאלה לא צלחו, החקירה נמשכה. השאלה האם יש לעכב חקירה בשלב כזה, לאחר שכבר הייתה שיחה ראשונה ופגישה ראשונה, היא שאלה נכבדה, אולם נוכח הדברים שייאמרו בהמשך אין צורך להכריע בה בשלב זה. הנאשם המשיך לדרוש לשוחח עם עורך דין ולהיוועץ עמו, וגם בחקירות נוספות הדבר לא הסתייע למרות שהיו ניסיונות, חלקם מוצלחים, לדבר עם משרדו. ביום 27.5.13 נוצר קשר מסרונים עם הסנגור שהסכים לפעולת חקירה, אולם אין בכך די כדי למצות את זכות ההיוועצות. המסקנה העולה מדברים אלה, היא כי זכות ההיוועצות של הנאשם נפגעה.

עם זאת, נציין ארבעה: **האחד**, הנאשם היה מודע לזכות ההיוועצות. **השני**, הנאשם שוחח טלפונית עם עו"ד ואחר-כך נפגש עמו כבר ביום הראשון למעצרו. **השלישי**, היו בהמשך ניסיונות התקשרות לא מעטים עם עוה"ד והנאשם ידע כי הוא מיוצג. **הרביעי**, חרף הפגיעה בזכות ההיוועצות, הנאשם לא הודה בפני חוקריו ברצח או בקשר לרצח, הפגיעה לא

הביאה לשבירת רוחו או למסירת הודאת שווא (ראה כאמור ע"פ 10049/08, פסקה 144).

38. **זכות השתיקה:** הנאשם היה מודע לה וכאשר רצה לשתוק שתק.

39. **יצירת לחץ נפשי בלתי הוגן ותחבולות פסולות בחקירה:** נטען, כי החוקרים הציגו לפני הנאשם מצגים כוזבים על מנת לטשטש את גרסתו ולייצר מפיו שקרים מלאכותיים, תוך ניצול הנאשם שהינו שקרן כפייתי בשל מצבו הרפואי. החוקרים איימו על הנאשם בפגיעה במשפחתו, מנעו ממנו סיגריות החיוניות לו, הטיחו בו עלבונות וקללות על מנת לשבור את רוחו, מנעו ממנו שינה ומזון והושיבוהו בחדרי חקירה כשהוא קופא מקור.

40. העובדות בנושא זה פורטו לעיל, ונביא כאן ריכוז ותמצית הנתונים הדרושים לעניין:

בחקירה הראשונה (ת/4) שמר הנאשם על קור רוח, שלוה והכחשה גמורה של החשד ברצח, וזאת חרף צרחות החוקרים ואמירות כי יש נגדו ראיות חזקות. החוקרים אף העליבו את הנאשם כדי למשוך אותו בלשונו, באמרם כי ארוסתו המנוחה זרקה אותו לכלבים וכן זרקה אותו כמו תרנגול. הניסיון למשוך הנאשם בלשון בא גם ברמזים שאפשר שביצע את המעשה ללא תכנון מראש, ויש בכך סוג של תחבולה. בחקירה השנייה היה הנאשם עייף, פיהק, צעקות החוקרים אליו נמשכו והנאשם ביקש שיפסיקו את הצעקות. במהלך החקירות הללו הנאשם לא עישן. בחקירה שלישית עלה עניין הסיגריות. צוין לעיל, כי ההתרשמות הנה שהחוקרים עשו שימוש בסיגריות לצורך שליטה. הנאשם נראה עייף בחקירה אך לא ישן. הרמת הקול של החוקרים כלפי הנאשם נמשכה. בחקירה נוספת מיום ראשון, הנאשם ביקש במפורש סיגריות והתלונן (בכזב) שלא עישן מיום שישי. החקירות מיום 28.5.13, קרי ביום השישי למעצרו, התלונן הנאשם בפני החוקרים בעניין המזגן, לבש חולצה נוספת, התלונן על שעת החקירה, על השהות הארוכה ואי הנוחות בחדרי החקירות, דרש סיגריות, התלונן שאין לו בגדים, בא בטרוניות לחוקרים על מעצר אמו וכי ראה אותה אזוקה בחקירה, התלונן כי הוא מקבל אוכל הרבה זמן אחרי שהוא מבקש, ושוב עלה נושא הסיגריות ונראה כי נושא זה מעיב עליו.

בעדותו בבית המשפט אמר, כאמור, הנאשם, כי הוא זקוק לסיגריות וכי ללא עישון כואב לו הראש, תיאר את חדרי החקירה הקפואים, סיפר כי היה רעב, לא קיבל אוכל בזמן, לא קיבל בגדים בזמן, ובעיקר הפריעה לו התחבולה שבה השתמשו החוקרים לעצור את אמו, דבר ששבר את רוחו.

41. מעצר אמו של הנאשם וחקירתה אינם מהווים תחבולה, שכן שמה עלה במהלך החקירה והיו נתונים מסוימים

שהצריכו בירור. עם זאת, אפשר לסווג כתחבולה בעייתית או כאמצעי לחץ הצגת אם של חשוד כשהיא אזוקה ובנה צופה במצבה זה מחדר חקירה אחר. האזנה וצפייה בתקליטורי החקירות מלמדת, כאמור, כי החוקרים הרבו לצעוק על הנאשם צעקות רמות, חוזרות ונשנות, לעיתים על ידי מספר חוקרים. זוהי התנהגות לא ראויה ואף פסולה ויש להימנע ממנה, ובוודאי יש להימנע מהטחת עלבונות. חרף דברים אלה, מכלל הראיות עולה, כי הנאשם קיבל אוכל, עישן בתא המעצר, אך לא בחדרי החקירה וישן בלילות, ולמרות עייפות רוחו לא נשברה. ככל שהתקדמה החקירה, דווקא ביטחון עלה, לא היסס להתווכח עם חוקריו על תנאי מעצרו, לדרוש שינוי בטמפרטורה של המזגן, ללבוש בגדים, להחליף בגדים, לדרוש סיגריות, לסנוט בחוקרים על התנהלותם כלפי אמו ולהטיח בהם ביקורת כי לא הביאו אוכל בזמן, שוב ושוב ביקש להיפגש עם עורך דין, שוב ושוב ביקש סיגריות, ובסיכומו של דבר לא חתם על אף אחת מהאמרות המוקלדות ולא הודה בעבירות שיוחסו לו. בהתנהלות החקירה נצברו אמצעים לא ראויים, שיש בהם כדי להוות פגיעה בנאשם, אולם רצונו לא נשלל, הוא לא הודה חרף הצעקות והעלבונות, הסיגריות שנמנעו ממנו בזמן החקירה ונותר איתן ברוחו חרף תרגילי החקירה שבוצעו, ואלה לא הביאו לשלילת אוטונומיות הרצון החופשי שלו. הדבר קיבל ביטוי הן בסירובו לחתום על האמרות והן בהתמודדות מול החוקרים, כשלא היסס להטיח ביקורת. מכאן, שהאמצעים הנ"ל לא פגעו משמעותית ברצון הנאשם וממילא אין הודאה מפורשת או עקיפה לפני החוקרים שיש להביא לפסילתה.

42. **באשר למצבו הרפואי של הנאשם:** המסמכים הרפואיים של הנאשם (נ/1) לא היו לפני החוקרים במהלך החקירה. הנאשם לא אמר להם כי יש לו בעיה רפואית. מלבד הדרישה לעשן לא אמר בחקירותיו כי הוא סובל מכאבי ראש עקב הימנעות מעישון. על-פי המסמכים הרפואיים, בהיות הנאשם בגיל 11-12, קרי כ-7 שנים לפני חקירתו, הוא עבר ניתוח לא פשוט באפו ובסינוסים, אך לא הוצגו מסמכים רפואיים לאחר תקופה זו או מסמכים רפואיים עדכניים שיצביעו על בעיה רפואית דהיום או על מגבלה ממנה סובל הנאשם עקב אותו ניתוח. המסקנה הינה כי אין בסיס רפואי לטענות בעניין זה. היפוכו של דבר - הנאשם לא עישן בחדרי החקירות, התנהל כפי שפורט לעיל, הכחיש, לא הודה בדבר בקשר לרצח. לעומת זאת, בתא המעצר, שם עישן לא מעט, שוחח עם המדובב, סיפר לו וקשר עצמו לרצח.

מכל מקום, חרף התנאים הלא קלים, התנהלות חקירה אינטנסיבית במשך כשבוע, אגרסיביות חקירתית, לרבות עלבונות וצעקות, צמצום ניכר בכמות הסיגריות שצרף, לא איבד הנאשם שליטה, שמר על קור רוח, לא נשבר, דיבר עם חוקריו, עמד מולם, עמד על זכויותיו, כאשר רצה לשתוק שתק.

המדובב

טענות כלפי המדובב

43. הסנגור טען, כאמור, כי המדובב הנו איש מרות וכי הפר באופן שיטתי ובתיאום עם חוקריו את כללי הדיבוב ואת ההתחייבויות שנטל על עצמו בהסכם הדיבוב שחתם עם המשטרה (ת/46). הודיית הנאשם הייתה לפני המדובב ומטבע הדברים כיוון הסנגור את עיקר חציו למעמדו, תפקודו, התנהגותו והתנהלותו של המדובב. ואלה עיקרי הטענות:

א. המדובב הרבה **בהרצאות פסיכולוגיות** (בלשון הפסיקה "שיטת המונולוג הסוגסטיבי").

ב. המדובב הרבה לתת לנאשם **ייעוץ משפטי** תוך שהתהדר להיות בעל ידע וניסיון בעולם הפלילי ובעולם המשפט, ואף אמר לו שיודה בעבירות קלות יותר; באופן ישיר ועקיף ניסה להשפיע על הקשר של הנאשם עם עורך דינו, והפסול מתעצם בגלל שנשללה מהנאשם בפועל זכות ההיוועצות; הייעוץ מהווה הפרה של סעיפים 18 ו-19 להסכם הדיבוב.

ג. המדובב ידע את **פרטי החשוד והאירוע** בניגוד לאמור לסעיף 9 להסכם הדיבוב (אך עם זאת נטען על-ידי הסנגור, כי למעשה כל המגזר הערבי היה מצוי בפרטי המקרה שהתנוססו על דפי העיתונות הערבית ובאינטרנט).

החוקרים העבירו למדובב **מסרים** על נושא החקירה, וניתן לראות כי המדובב שוחח עם הנאשם בלילה על דברים שנחקרו במשך היום. בשלב מסוים, הועברו למדובב מסרים ממש בעת שהנאשם נכנס לתא המעצר, כשהחוקר אמר בקול רם, כפי שהוקלט ותומלל, כי על הנאשם לחשוב על סיפור הפלאפונים (של המנוחה).

ד. בניגוד להתחייבות בסעיף 5 להסכם הדיבוב, הפעיל המדובב על הנאשם **לחץ והשפעה בלתי הוגנים**: לא איפשר לנאשם לישון, אסר עליו לכבות את האור, השפיל את הנאשם, התגרה בו, אמר לו שהוא שקרן והמנוחה זרקה אותו כמו כלב, הפחיד אותו, הטיל אימתו על הנאשם בהיותו איש מבוגר יותר בעל גוף גבוה מאוד, טון דיבורו סמכותי ומאיים, עד שהסנגור לא היסס לתארו כ"מפלצת", ולכנותו "חייט טרף" (פרוטוקול, עמ' 1,275). למדובב היו סיגריות רבות, לנאשם לא היו סיגריות ועל-כן פיתח בו תלות. המדובב לא איפשר לנאשם לישון, מנע ממנו סיגריות, והתנפלות זו היוותה המשך ישיר ללחץ שיצרו החוקרים במניעת שינה, יצירת עייפות, שעות חקירה מרובות, טריקת דלתות והצבת הנאשם בתא מבאיש ללא מים חמים עם שלולית, תנאי תברואה ירודים, כדי לשברו. עם זאת, נטען על ידי הסנגור, כי הפחד של הנאשם מהמדובב אינו העיקר, שכן הדברים האחרים גרמו לנאשם עינויים קשים יותר, לכן גם ביקש לעבור לתא אחר אליו הועבר המדובב, שכן בתא השני היו תנאי תברואה טובים, היו מים חמים והוא היה גם תלוי סיגריות במדובב.

ה. **הבטחות:** נטען כי המדובב נתן לנאשם הבטחות בדרך סוגסטיבית, הפוכה, בדרך איום, עשה שימוש בסיגריות והתנה מתן הסיגריות בשיח של הנאשם על אירוע הרצח, הפציר בו שעדיף לו להודות ולא לעצבן את המדובב המנוסה והחזק. הבטחות נוספות היו שעדיף לו להודות וכי תהיה לו הקלה בחומרת העבירות ככל שהוא יודה.

ו. לבסוף נטען, כי המדובב הוא זה **ששתל גרסה** בפי הנאשם, החווה לו תנועות חניקה והנחה אותו מה לומר, החווה לו תנועה של אדם עוטה כפפות, רמז לו בשאלות על תשובות המצופות ממנו, ובאופן עקבי שתל במוחו של הנאשם גרסה שתספק סחורה שתנעם לאוזניו של המדובב. לשיטת הסנגור, אם הייתה זו גרסת אמת, הייתה זורמת ולא מופרעת בשאלות המדובב.

מסקנות

44. המדובב אכן הרבה מלל בשיחותיו עם הנאשם. הוא הציג עצמו כאיש ותיק ומנוסה בעולם הפלילי, מכיר מערכות החקירה ואת עולם המשפט, עולם העבריינות, עם ניסיון חיים, והרבה להעיר לנאשם הערות בענייני מעצר וחקירות במשטרה. כמו כן סיפר על עצמו ועל מעלליו, סיפורים ששמע בכלא במאמץ להרשים את הנאשם ולרכוש את אמונו. המדובב לא יצא חוצץ נגד עורך-דינו של הנאשם, לא ניסה לשכנעו לקבל את דבריו ועצותיו. מצד אחד אמר לו להיזהר בדיבורים עם חוקריו (וכך אף העיד הנאשם) ומצד שני עשה מאמץ לשדל הנאשם לספר לו את סיפורו, כאשר הנאשם לא עשה זאת בימים הראשונים העמיד פני נעלב. המדובב אכן סיפר לנאשם סיפורים על עבירות חמורות שהסתיימו בעונשים קלים, אך לא עשה זאת כיעוץ ספציפי אלא כשיחת רקע על-מנת לגרום לנאשם להאמין בו ולהיות פתוח כלפיו.

בהסכם עם המדובב נקבעה תוספת שכר מיוחדת על פעילות איכותית, קרי קבלת הודאה מפי הנאשם, אולם נוכח האמור לעיל ואופייה של ההודאה, אין בתוספת שכר מיוחדת זו כדי לפסול התנהגות המדובב או ההודאה שניתנה לפניו.

נטען כי החוקרים העבירו למדובב מסרים. אין לפנינו ראייה על כך מלבד מסר ברור וגלוי ביום 28.5.2013 בעת שהנאשם נכנס לתא ונאמר בקול רם לנאשם לחשוב על סיפור הפלאפונים. פרטים רבים על הרקע האישי של הנאשם, על הקשר שלו וההיסטוריה שלו עם המנוחה, סיפר הנאשם למדובב כבר בימים הראשונים של המפגשים ביניהם, לרבות דבריו כי המנוחה נחנקה (כפי שפורסם בתקשורת) ומצאו אותה מתה בצד ההר בוואדי נאר.

יש לדחות הטענות כי המדובב הפעיל על הנאשם לחץ והשפעה בלתי הוגנים כמפורט בסעיף 43(ד) לעיל. המדובב

אומנם דיבר עם הנאשם בטון בטוח, דיבורים ממושכים וארוכים, הטיח בו מדי פעם מילים, אולם לא השפילו ולא הפחידו והנאשם לא ראה בו איש בעל סמכות או איש מאיים. אומנם מדובר באיש מבוגר יותר, גבוה, מנוסה, אך התיאורים שתיאר אותו הסנגור כמפלצת או חית טרף הם חסרי שחר ובלתי ראויים. הטענות כי המדובב לא אפשר לנאשם לישון, מנע ממנו סיגריות או אוכל, גם הן טענות לא לעניין. פרטנו לעיל את שעות השינה, השניים ישנו מדי לילה בלילה מספר שעות, עישנו בתא סיגריות, אכלו. בתא הראשון אכן היו תנאים פחות טובים ללא מים חמים, ועל-כן השניים עברו. תחילה עבר המדובב, הנאשם עצמו ביקש לעבור לתא השני בשל המים החמים ורצונו לקבל עוד סיגריות מהמדובב. אם המדובב היה פוגע בנאשם, משפיל אותו, מפחיד אותו, או מאיים עליו, לא היה עובר.

הטענה כי המדובב נתן לנאשם הבטחות אף היא אינה מבוססת, שכן המדובב הרבה לדבר על מעשי עבירה, חומרות והקלות בענישה. אולם הנאשם עצמו לא ראה בכך הבטחות, שכן הבין שלפניו אסיר ולא אדם בעל סמכות.

טענת הנאשם כי סיפר למדובב על מעורבותו ברצח רק על-מנת לרצותו, לא לעצבנו, הן משום שפחד ממנו והן משום שרצה שיניח לו, אף היא אינה עומדת במבחן הביקורת כפי שנראה להלן.

45. **באשר לגרסת ההודאה הנאשם מיום 28.5.2013 בערב**, בה סיפר על מעורבותו ברצח: בעדותו הסביר הנאשם, כי חזר עייף מהחקירות, היה הרוס מוראלית בגלל שראה את אמו (יומיים קודם) עצורה, נמאס לו מהמדובב שלא הניח לו, לכן החליט לספר לו דברים שקרא בעיתון, בפייסבוק והבין שרק כך יהיה לו שקט.

בתחילת השיחה בין השניים הרבה הנאשם להתלונן, אחר-כך ישבו, אכלו ועישנו, הנאשם הביע במפורש מילות תסכול ועייפות, אמר שאינו מסוגל יותר, אינו רוצה להישאר בחיים, נמאס לו, קילל את החיים, שכן הוא סגור בחדר מספר ימים, אין מספיק סיגריות, אין מספיק אוכל, הוא רוצה לחזור הביתה. המדובב הגיב ואמר לנאשם שהוא נראה לחוץ מבפנים, ביקש ממנו "להוציא", קרי לספר לו את סיפורו מההתחלה ועד הסוף בלב פתוח. בדו-השיח שהתפתח בין השניים יש פרטים רבים שבאו מפי הנאשם בתשובות ובתגובות פתוחות. המדובב אומנם עודד את הנאשם לדבר, להודות ולספר, אולם הנאשם עצמו מסר גרסה שלמה ובה פרטים שלא נשתלו בפיו ואף לא נרמזו מפי המדובב. השיחה בין השניים הייתה שיחה הדדית, עניינית, ארוכה, בה סיפר הנאשם את כל קורותיו עם המנוחה. כיצד הכירה לפני חמש שנים, היא גדולה ממנו, חיזר אחריה, המתנות שנתן, כיצד ביקש את ידה ולבסוף נענה, שהיית הקשר עקב בעיה אישית שלו (מאסר צפוי), גילוי קשר של המנוחה עם אחר, הכחשתה של המנוחה, מעקב אחריה, צילום המפגש עם אחר, תגובתה המעליבה של המנוחה ומכאן התגלגלות למעשה הרצח עצמו.

בשלב זה טרם הוגשו ראיות חיצוניות או ראיות מחזקות ועל-כן נבחן את הגרסה מבחן פנימי בלבד. אנו מוצאים בדברים

שאמר הנאשם למדובב רקע, פרטים על קשר בין הנאשם למנוחה, שינוי היחסים ביניהם, מניע, תכנון, סדר אירועים, פרטים על יום האירוע תוך מהלך טבעי של הסיפור, בו שזר תגובות רגשיות כגון חרטה או אי חרטה, פרטים מיוחדים כמו זמן החניקה, התגובה לחניקה ("דופקת"), עיניים פקוחות, אין פעימות לב.

לאחר הסיפור המפורט הלכו הנאשם והמדובב לישון ובבוקר שבו לדבר על הנושא, הנאשם מסר פרטים נוספים שהתייחסו לתיק של המנוחה, לטלפון, לצילום ומיקומו של הטלפון. קרי, חרף פסק הזמן למנוחה ומחשבה חזר הנאשם לנושא.

בתחילת הערב הנאשם הביע אומנם עייפות וייאוש ואף התבטא כי איבד את הרצון לחיות, אולם אין מדובר במי שנשבר אלא בהלך נפש, אשר בהמשכו פָּרַק הנאשם מליבו סיפור מפורט וקוהרנטי. הטענה כי סיפר סיפור שלמד מהתקשורת רק כדי להיפטר מהמדובב, נדחית בשניים: **האחד**, הגרסה שמסר מסודרת ויש בה פרטים רבים. הנאשם עצמו אישר כי שָׁזַר בסיפור נתונים ולא יכול היה להסביר מניין ידע לומר כי החניקה נמשכה חמש דקות או כי המנוחה פרפרה ודפקה באבריה בעת החניקה; **השני**, השיחה בין השניים נמשכה זמן רב, מספר שעות. הנאשם לא אמר למדובב מספר משפטים כדי להיפטר ממנו, אלא דיבר ודיבר, פרט ופרט, ענה לשאלות והוסיף. עיון בתמליל והאזנה לשיחה אינם מלמדים על קוצר רוח, חוסר רצון או ניסיון להיפטר מהטרדותיו של המדובב.

הנאשם היה עייף ודיבר בייאוש ובסרקזם על מצבו, דיבר על עייפות פיסית ונפשית מצטברת, אולם רוחו לא נשברה ולא נפגע הרצון החופשי שלו. השיחה של הנאשם עם המדובב הייתה קולחת, גלויה, הגיונית, מפורטת, נמסרה לפני מי שנחזה להיות אסיר בו נתן הנאשם אמון, כשהוא מסביר מדוע הגיע למסקנה כי המנוחה פגעה בכבודו, הסתירה קשר עם אחר, שאז תכנן בקפידה את מעשיו ואף ידע לומר, הן רגשית והן מעשית, מה היה ברגעי חייה האחרונים של המנוחה.

התוצאה הינה שיש לקבל אמרתיו של הנאשם כראיה, הן דברים שאמר לחוקרי המשטרה והן דברים שסיפר למדובב.

ניתנה היום, כ"ב בטבת התשע"ה, 13 בינואר 2015, בהעדר הצדדים.

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת

רפי כרמל, שופט

יעקב צבן, שופט
[סג"נ - אב"ד]